

РЕШЕНИЕ

№ 1434

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-9, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Жаклин Комитова

при участието на секретаря Славка Кр. Димитрова
като разгледа докладваното от Жаклин Комитова Търговско дело № 20221100902356 по описа за 2022 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

ПРЕДЯВЕНИ СА ОБЕКТИВНО КУМУЛАТИВНО СЪЕДИНЕНИ ИСКОВЕ С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ ЧЛ.79, АЛ.1 ЗЗД И ЧЛ. 86 ЗЗД.

Ищецът „Л.И.” ЕООД (н.), ЕИК ***, представлявано от синдик В. А. Р., адрес на канцеларията на синдика: гр. София, ул. „****”, тел. *****, на 22.12.2023 г. е предявил искове с правно основание чл. 79 ЗЗД за заплащане на сумата 499 795 лв., представляваща неплатена стойност по две фактури – Фактура № 0000000108 от 26.11.2020 г. за услуги в размер на 247 520 лв. и Фактура № 0000000109 от 30.11.2020 г. за услуги в размер на 252 175 лв., както и искове с правно основание чл. 86 ЗЗД за лихвата върху главниците, изчислена до 20.12.2022 г. включително, която възлиза на обща стойност от 104 537,93 лв., както и лихва за забава върху сумата от 499 795 лв., считано от 20.12.2022 г. до окончателното изплащане срещу „Л.Т.-Л.“ ЕООД, ЕИК *****.**

В исковата молба се твърди, че с Решение № 304/07.12.2021 г. постановено по търговско дело № 964/2021 г. на СГС, ТО VI-20 с-в, е открито производството по несъстоятелност за на „Л.И.“ ЕООД. Със същото решение В. Р. е назначена за синдик на дружеството. Съгласно предоставени справки от счетоводството и от НАП, синдикът е установил, че „Л.Т.-Л.“ ЕООД дължи на „Л.И.” ЕООД (н) плащане на сумата 499 795 лв., представляваща неплатена стойност по две фактури – Фактура № 0000000108 от 26.11.2020 г. за услуги в размер на 247 520 лв. и Фактура № 0000000109 от 30.11.2020 г. за услуги в размер на 252 175 лв. Ответното дружество не е заплатило на „Л.И.” ЕООД (н.) дължимите суми по гореописаните фактури и е изпаднало в забава, поради което дължи законна лихва върху сумите, считано от датата на издаване на всяка една от тях - съответно - 26.11.2020 г. и 30.11.2020 г. За

събиране на задълженията, на 19.05.2022 г., синдикът е изпратил Покана за доброволно изпълнение Изх. № 12/19.05.2022 г. до „Л.Т.-Л.“ ЕООД с която е предоставил седемдневен срок за плащане на сумите. На основание чл. 50, ал. 1 ГПК, поканата е изпратена до адреса на дружеството, посочен в ТРРЮЛНЦ, поради което същата се счита връчена. До момента сумите не са преведени.

На основание чл. 127, ал. 4 от ГПК са представени данни за особената банкова сметка на „Л.И.“ ЕООД (н.): ТИТУЛЯР: „Л.И.“ ЕООД (Н), БАНКА: „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД IBAN: ***** BIC: SOMBBGSF.

С молба –уточнение вх. № 4898/19.01.2023 г. по повод Разпореждане на съда № 7277/29.12.2022 г., ищецът - „Л.И.“ ЕООД (н.) чрез синдика на дружеството В. Р., е уточнил, че при встъпването като синдик, нито управителят, нито счетоводителят са представили договори. Били са предоставени само двата броя фактури, описани в исковата молба. Синдикът се е обърнал към съответното териториално поделение на НАП с писмо изх. № 10-20-00-525/30.12.2021 г. от НАП-ТД- гр. София, на синдика са били предоставени заверени разпечатки на Дневниците за продажби на дружеството за периода от м.01.2017 г. до м.08.2021 г. Видно от Дневника за продажби за м. ноември 2020 г., процесните два броя фактури са осчетоводени от „Л.И.“ ЕООД (н.). Твърди се, че ответното дружество не е заплатило „Л.И.“ ЕООД (н.) процесните два броя фактури и е изпаднало в забава, поради което дължи лихва главницата по фактурите, считано от падежа им (датата на издаване на фактурите), изчислена до 20.12.2022 г., включително, както следва:

По Фактура № 0000000108/26.11.2020 г. - лихвата върху дължимата сума от падежа (датата на издаване на фактурата), 26.11.2020 г. до 20.12.2022 г. включително, е в размер на 51 931,42 лв.

По фактура № 0000000109/30.11.2020 г. - лихвата върху дължимата сума 252 175 лв., изчислена от падежа (датата на издаване на фактурата) - 30.11.2020 г. до 20.12.2022 г. включително, е в размер на 52 606,51 лв.

Претендира се общ размер на лихвата върху главниците, изчислена до 20.12.2022 г. включително, в размер на 104 537,93 лв.

Като дата на изпадане на ответното дружество в забава се претендира датата на издаване на всяка от една фактурите, съответно 26.11.2020 г. и 30.11.2020 г.

Моли съда да уважи така предявените обективно съединени осъдителни искове на основание чл. 79 ЗЗД за сумата в **общ размер на 499 795 лв.**, както и лихва за забава върху в общ размер на сумата от **104 537, 93 лв.**, считано от датата на издаване на фактурата, както и лихва за забава върху сумата от **499 795 лв., считано от 20.12.2022 г. до окончателното изплащане.** Претендира разноски.

Ответникът „Л.Т.-Л.“ ЕООД, ЕИК: *****, представлявано от Л.Н. Л. - управител със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „Красно село“, ул. *****, призован при условията на чл. 50 ал.1 от ГПК, не е представил в предоставения му срок отговор на исковата молба.

Ищецът „Л.И.“ ЕООД (н.), чрез синдика на дружеството, не се е възползвал от възможността да подаде допълнителна искова молба.

В съдебното заседание, проведено на 08.11.2023 г., ищецът е отправил искане до съда за постановяване на неприсъствено решение, което е оставено без уважение по подробно изложените в протокола от съдебно заседание мотиви.

Съдът, като се запозна и прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С влязло в сила съдебно решение № 304 от 07.12.2021 г., постановено по т.д. № 964/2021 г., по описа на СГС, ТО, 20 с-в., е обявена неплатежоспособността на „Л.И.“ ЕООД, ЕИК ***** с начална дата - 24.02.2020 г., като по отношение на същото дружество е открито производство по несъстоятелност и е назначен временен синдик на основание чл. 628, ал. 4 от ТЗ – В. Р..

Ищецът, представляван от синдика на дружеството, е представил заверени преписи от неподписани 2 броя фактури (нито от доставчик, нито от получател) - Фактура № 0000000108/26.11.2020 г. на стойност 206 350 лв. с основание „Извършени услуги по договор) и Фактура № 0000000109/30.11.2020 г., на стойност 210 145 лв. с основание „Извършени услуги по договор). На неизпълнение плащането по тези фактури ищецът основава исковите си претенции.

Видно от доказателствата по делото, на 19.05.2022 г., е изпратена покана за доброволно изпълнение с изх. № 12 да управителя на „Л.Т.-Л.“ ЕООД, в която ищецът иска от дружеството ответник да изпълни задължението си по двете фактури, което възлиза на обща стойност от 499 795 лв.

След постановеното Разпореждане № 7277 от 29.12.2022 г., ищецът е депозирал молба – уточнение, в която изрично заявява, че при встъпването му като синдик не са му били предоставяни договори.

Представено е писмо с изх. № 10-20-00-525/30.12.2021 г. от ТД на НАП – София, ведно с една страница заверена разпечатка на Дневник за продажби на ищеца „Л.И.“ ЕООД – за м . ноември 2020 г., в която фигурират описаните два броя фактури.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

Неизпълнението на договорното задължение е основание за отговорност на длъжника, на която съответстват определени права на кредитора. Така съгласно чл.79, ал.1 и ал.2 ЗЗД, в случай на неизпълнение кредиторът има право да иска от длъжника (1) **изпълнението заедно с обезщетение за забавата** или (2) обезщетение вместо изпълнение, но и при този втори случай длъжникът може да предложи първоначално дължимото заедно с обезщетение за забавата, стига кредиторът все още да има интерес от изпълнението. Неизпълнение на договорно задължение е налице във всеки случай, когато длъжникът не изпълни задължението точно според уговореното, т.е. както при пълно неизпълнение, а така също и когато изпълни неточно, като в зависимост от случая неточното неизпълнение би могло да бъде както в количествено, така и в качествено, а също и във

времево отношение - аргументи от чл.79, ал.1 ЗЗД.

За да може да бъде уважена исковата претенция следва да бъде установено от фактическа страна, че е налице договорно правоотношение между страните, че ищецът е изправна страна по договора; да е доказано неизпълнението на ответника; да е установен размера на дължимата сума. Доказването на тези факти са в тежест на ищцовата страна.

Ищецът претендира първоначално дължимото заедно с обезщетение за забавата на основание законовата разпоредба на чл. 86 от ЗЗД. Същият обаче е ангажирал като доказателства за доказване на предявените искове единствено два броя фактури - Фактура № 0000000108/26.11.2020 г. и фактура № 0000000109/30.11.2020 г., върху които не са положени подписи от никоя от страните, в частност от представител на ответното дружество.

Фактурата е стоково - разчетен документ, съдържащ определени реквизити, който се издава от доставчика (продавача) на купувача за продажба на стоково-материални ценности или от изпълнителя на възложителя за изпълнение на работи и услуги. Налице е константна съдебна практика, според която неподписването на фактурата, ако тя има останалите реквизити по чл. 7 вр. чл. 6 Закон за счетоводството, не е пречка за установяване на наличието на договорно правоотношение между страните, както и стойността на услугата. Същата обаче следва да осчетоводена надлежно в счетоводството на ответника. Единствено в тази хипотеза ищецът би могъл да се ползва от презумпцията на чл. 301 от ТЗ. Настоящият случай не е такъв, тъй като не са били ангажирани доказателства за това от страна на ищеца. Представена е единствено извадка от счетоводната система на ищеца, която изхожда от него и не следва да бъде кредитирана, тъй като не доказва извършването на услугата.

Съгласно Закона за счетоводството фактурата представлява първичен счетоводен документ, носител на информация, регистрирана за първи път стопанска операция, въз основа на който се извършват счетоводните записвания от страните по сделките и в хронологичен ред се изготвя систематизирана информация за стопанските операции. Същата е частен свидетелстващ документ, тъй като удостоверява материализираното изявление в тях, но сама по себе си, не е основание за плащане на цената на една стока. Цената се дължи не защото е издадена една фактура, а защото е извършена даден вид престация по договорна връзка между страните. Ищецът не е доказал нито извършването на престация, нито обвързването на страните в облигационно отношение – по отделен договор, както е посочено във фактурите, нито доказва какви точно услуги, кога и как са били оказани на ответника, за които да съставляват доказателства самите фактури.

Съществуването на заявеното с исковата молба задължение, неговия размер и дължимост категорично не могат да бъдат установени единствено от съдържанието на неподписаните от страните фактура № 0000000108/26.11.2020 г. и фактура № 0000000109/30.11.2020 г.

Следва да се посочи също така, че дори в хипотеза на осчетоводяване от страна на длъжника, процесните фактури не биха могли да бъдат достатъчно доказателство, установяващо възникването и размера на задължението. Това е така, тъй като по същността си, фактурата е частен свидетелстващ документ, относим към установяване на данъчното задължение. По отношение задължението за заплащане на дължимото възнаграждение, обаче, са

необходими достатъчно релевантни доказателства относно облигационното отношение между контрагентите и извършените престации по него. Изолирани, без първични редовни документи и/или такива, установяващи извършена престация, фактурите не представляват годно доказателство за изпълнение на облигационно задължение.

С Определение № 2072/16.06.-2023 г., съдържащо проекто –доклада по делото, съдът е указал на ищеца, че не сочи доказателства за предоставяне на услугите по процесните фактури и тяхното получаване от ответника (фактурите не са подписани от страните, не са придружени с каквито и да е доказателства за вида на услугите и това, че са били приети, кога и как е станало това); за това, че фактурите са надлежно осчетоводени от ответника и са включени в Дневниците за продажби и е ползван ДДС за тях; за това, че изискуемостта е настъпила на датата на издаване на фактурите – в случая не се твърди доставка на стоки съгласно чл.327 от ТЗ, а предоставяне на услуги по договор (отбелязано изрично във фактурите), без обаче да е посочено как и кога е станало това, както и обстоятелството, че страните са се договорили плащането да стане едновременно с издаването на фактурите.

Предвид изложеното, и тъй като въпреки дадените указания ищецът не е ангажирал доказателства, предявеният иск с правно основание чл. 79 ал.1 от ГПК се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на спора по отношение на главния иск, по исковете с правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД, който са акцесорни, съдът не следва да излага доводи и същите подлежат на отхвърляне.

При този изход на спора, следва да бъде осъден ищеца да заплати сумата 24 173.32 лв. – държавна такса съгласно чл.620 ал.5 от ТЗ вр. чл. 78 ал.6 от ГПК.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от „Л.И.” ЕООД (н.), ЕИК *****, със седалище и управление – гр.София, ул.“****”, представлявано от синдика В. А. Р., адрес на канцеларията на синдика: гр. София, ул. „****”, тел. *****, **против „Л.Т.-Л.” ЕООД, ЕИК *****,** представлявано от Л.Н. Л. - управител със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „Красно село“, ул. *****, **иск с правно основание чл. 79 ЗЗД за заплащане на сумата 499 795 лв. (четиристотин деветдесет и девет хиляди седемстотин деветдесет и пет лева),** представляваща неплатена стойност по Фактура № 0000000108 от 26.11.2020 г. за услуги в размер на 247 520 лв. и по Фактура № 0000000109 от 30.11.2020 г. за услуги в размер на 252 175 лв., **ведно със законната лихва за забава върху сумата от 499 795 лв., считано от датата на предявяване на иска - 22.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.**

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ предявените от „Л.И.” ЕООД (н.), ЕИК *****, със седалище и управление – гр. София, ул.

“*****”, представлявано от синдика В. А. Р., адрес на канцеларията на синдика: гр. София, ул. „*****“, тел. *******, против „Л.Т.-Л.“ ЕООД, ЕИК *******, представлявано от Л.Н. Л. - управител със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „Красно село“, ул. *******, искиове с правно основание чл. 86 ЗЗД за присъждане на законна лихва за забава върху главниците, изчислени до 20.12.2022 г. включително, които възлизат на обща стойност от 104 537,93 лв. (сто и четири хиляди петстотин тридесет седем лева, деветдесет и три стотинки), от която сума - 51 931,42 лв. по Фактура № 0000000108/26.11.2020 г. - лихва върху сумата 247 520 лв. от датата на издаването ѝ (26.11.2020 г.) до 20.12.2022 г., включително, и 52 606,51 лв. по Фактура № 0000000109/30.11.2020 г. - лихва върху сумата 252 175 лв. от датата на издаване ѝ - 30.11.2020 г. до 20.12.2022 г., включително.**

ОСЪЖДА „Л.И.” ЕООД (н.), ЕИК *****, със седалище и управление – гр. София, ул.“*****”, представлявано от синдика В. А. Р., адрес на канцеларията на синдика: гр. София, ул. „*****“, тел. *******, да заплати да заплати на Софийски градски съд на осн. чл.620 ал.5 от ТЗ вр. чл. 78 ал.6 от ГПК сумата 24 173.32 лв.(двадесет и четири хиляди сто седемдесет и три лева, тридесет и две стотинки) – държавна такса, която сума е за сметка масата по несъстоятелността.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____